

Majestat de Caldes. Església de Santa Maria

Caldes de Montbui

Ubicació

Comarca: Vallès Oriental
Lloc/Adreça: Església Parroquial de Santa Maria
Alçada: 203

Coordenades:

Latitud: 41.63235
Longitud: 2.1624
UTM Est (X): 430234
UTM Nord (Y): 4609297

Classificació

Número de fitxa: 08033 - 211
Àmbit: Patrimoni moble
Tipologia: Objecte
Estil / època: Contemporani
Segle: XX
Any: 1937
Autoria de l'element: Josep Rius
Estat de conservació: Bo
Protecció: Física
Tipus de protecció: Inexistent
Accés: Fàcil
Ús actual: Religios
Titularitat: Privada accessible
Titular: Bisbat de Terrassa. C. Vinyals, 49 - 08221 Terrassa (Barcelona)

Fitxes associades:

[Llegenda de La Fada del Campanar](#)

[Església parroquial de Santa Maria](#)

Autoria de la fitxa: Laura Bosch Martínez

Data de registre de la fitxa: dj., 20/11/2008 - 01:00

Autoria de la darrera revisió: Ana Requejo Alonso

Data de la darrera revisió: dl., 29/05/2023 - 11:47

Descripció

Es tracta d'una representació del Crist Majestat, presentat en vida sense senyals de dolor i amb els ulls oberts ja que regna des de la creu. Sobreposat a la creu, sense estar penjat, porta una llarga vestidura fins als peus decorada amb figures de lleons amb cap d'àliga i altres animals mitològics que poden significar els pecats que Crist va haver de carregar sobre seu. També porta una banda amb set estrelles que signifiquen els set àngels o bisbes de les set esglésies d'Àsia. El cinyell que porta a la cintura simbolitza la virtut de la justícia. Finalment, amb la corona imperial en lloc d'una corona d'espines, demostra que s'ha convertit en símbol de majestat i reialesa. Talla policromada de 1,96 cm d'alçada i 1,85 cm d'amplada, mentre que la creu on era adossada feia 3,60 m d'alçada i 2,03 m d'amplada i 5 cm de gruix. Abans que fos cremada l'any 1936 a la plaça de l'església, durant els primers dies de la Guerra Civil, la talla estava molt ennegrida, tot i que encara es podia veure la policromia, reproduint un teixit bizantí. Aleshores era coronada amb una peça de metall de pedreria col·locada posteriorment i vestia una túnica manicada i mantell, amb un cinyell que li passava per damunt amb plecs molt plans agafats a la figura i a la túnica. Els plecs s'estenien en forma d'anells verticals pels braços, mentre que queien de manera acanalada fins al nivell dels peus, i acabaven en una vora en ziga-zaga. Per damunt hi havia el mantell que reflectia lleus ondulacions degudes al relleu de les cames sols alterades per la presència del cinyell amb alguns plecs inclinats i corbats per la part inferior. Cal notar la singular disposició del mantell en agafar-se a l'espatlla dreta i caure en diagonal pel tors. Els peus nusos estaven col·locats damunt d'un supedani. Cal destacar també la configuració del cap lleugerament inclinat, la disposició dels ulls i les celles que produeixen un cert naturalisme que juga amb l'hieratisme habitual en aquest tipus d'imatge, així com la manera d'organitzar la cabellera, la barba i el bigoti. La policromia consistia bàsicament en motius vegetals i animals disposats en cercles juxtaposats que recordaven els teixits orientals.

Història

La imatge és de fusta policromada i no es correspon amb els estàndards del romànic català. Sembla ser que va arribar a Caldes el segle XV, però l'origen és molt anterior. El 26 de setembre de 1699 va ser traslladada de la primitiva parròquia de Santa Maria a l'església nova, per instal·lar-la a la capella on es troba actualment. Per a tal ocasió es va organitzar una gran celebració a la qual assistí el geògraf i aleshores membre del Consell de Cent de Barcelona, Josep Aparici. Hi participà com a calderí i administrador de la Confraria de la Majestat. En aquesta ocasió es va hostatjar amb el seu acompanyament al palau calderí del Marquès de Rupit, una noble casa pairal ja desapareguda que entre 1909 i 1979 va ser seu de l'Escola Pia. A causa dels seus trets orientals li ha estat adjudicat un origen fora de la península i ha estat catalogada com a bizantina dels segles XI o XII, tot i que hi ha qui va més enllà i parla d'un origen siríac i la data entre els segles VI o VII. Per explicar-ne l'arribada al poble la tradició oral popular catalana parla d'una caravana de gitanos provinents de l'Europa oriental que al seu pas per Caldes van decidir fer-hi nit. Per tal de protegir la talla es va decidir instal·lar-la a l'interior de la parròquia. Quan al matí els seus propietaris van anar a buscar-la, ningú va ser capaç d'arrencar-la del punt on l'havien deixat. Com que ningú podia explicar aquell fet, es va creure que la voluntat de la Santa Majestat era la de romandre a la vila de Caldes per sempre més.

Bibliografia

GARCIA, M.R. i BARBANY, C. (1991). La Vila de Caldes de Montbui. Catalunya Romànica. Barcelona. Vol. XVIII. El Vallès Occidental – El Vallès Oriental. GARCIA i CARRERA, R. (1984). Incendi a l'Església Parroquial de Montbui l'any 1907. Caldes de Montbui. HERNÁNDEZ, J. i MONLEÓN, A.- (2007). Visió històrica de Caldes de Montbui. pp 20-21. Ed. Ajuntament de Caldes de Montbui i Termàlia. POCH, J. (1980). Fites cabdals de la parròquia actual de Santa Maria de Caldes. Setmanari de Montbui, 145. Caldes de Montbui. GARCIA i CARRERA, R. (1986). Esglésies i capelles romàniques de Caldes de Montbui. Col·lecció monografies Vallesanes. Ègara. Terrassa.

